

(Hin dimma, grimma hamrahöll - 11)

12¹
8 lund.
ff *rit.* sú skyld-i karl - manns - lund.

12²
ff *rit.*

HIN DIMMA, GRIMMA HAMRAHÖLL

Hin dimma, grimma hamrahöll
og holskeflur á sæ,
og norðanvindar, nakin fjöll,
sem nötra' í kuldablæ.
Það hresti mest um gljúfragrund
og gladdi huga minn; -
en þó er fjólan fórst í lund
mér féll oft tár um kinn.

Að ríða hátt um hamradal
og hlusta' á arnarklið
og fáki renna' um fjallasal
og fossa hlýða nið
mér betra þótti öllum auð,
það æsti huga minn; -
en þá er deyði rósinn rauð -
mér rann oft tár um kinn.

Að bíða þess, sem boðið er,
hvort blítt er eða strangt,
og hvað sem helst að höndum ber,
að hoga aldrei langt,
en standa eins og foldgnátt fjall
í frerum alla stund,
hve mörg sem á því skruggan skall, —
sú skyldi karlmannslund.